

'Beetje Laat'
-Paul Vleugels-

mijn gevoel is er zoveel te vertellen.

Hij is een beetje laat die nieuwsbrief, maar ik zit altijd een beetje te hikken tegen die 'deadline' als ik de kopij moet inleveren bij Mieke. De afgelopen maanden zijn wij in het bestuur hard bezig geweest met het opnieuw verdelen van taken en misschien nog wel belangrijker, er is ook een begin gemaakt met het overdraagbaar maken van alle verantwoordelijkheden. Want wat enkele jaren geleden klein begon en ondertussen 'groots' werd, is ook niet meer geheel vrijblijvend door de consequenties in India. De komende jaren zal dit onderwerp nog wel regelmatig in de nieuwsbrieven ter sprake komen. Al deze ontwikkelingen brengen ook wat meer rust bij mij. Hierdoor bleef de nieuwsbrief even liggen.

De nieuwsbrieven werden ook besproken in het nieuwe bestuur; wie gaat iedere drie maanden die brieven schrijven? Onderwerpen zijn er genoeg maar wie schrijft wat. Doordat ik er al jaren 'midden' tussen zit blijft dit toch grotendeels mijn taak. Enerzijds krijg ik geloof ik iedere maand wel een brief vol maar anderzijds moeten we ook gaan voorkomen dat iedereen dan ondertussen van zijn/haar stoel valt. Ze moeten wel leesbaar blijven en daar zit wel eens een probleem. Maar wat willen jullie allemaal horen, naast de verantwoording die erin moet? Voor

Ik ben de afgelopen maand naar Antwerpen geweest omdat de broer van een mij bekende monnik daar als vluchteling zit en hun moeder vanuit Tibet liet vragen of wij vanuit Nederland 'even' konden gaan kijken of het wel goed gaat met hem. Deze broer heeft geen vaste verblijfplaats en zwerft van de ene Tibetaanse vriend naar de andere zowat door heel Antwerpen. Het is onduidelijk of hij een officiële vluchtelingenstatus krijgt en kan dus volgende maand weer worden uitgezet. Waarheen is onduidelijk omdat ze zijn paspoort op de naturalisatiedienst per abuis aan een andere Tibetaan hebben gegeven (ze lijken natuurlijk allemaal op elkaar) en dus niemand meer weet waar hij vandaan komt. Tijdens mijn bezoek met stapels foto's en natuurlijk momo's bij een van die vrienden, zie je pas hoe verscheurd deze levens kunnen zijn en hoeveel verdriet en ellende er zit achter die vriendelijke glimlachen. Ook verbijstering omdat een lieve Belgische vrouwelijke medewerker van de naturalisatiedienst die zijn status moest bepalen niet het verschil zag tussen een Tibetaan en een Chinees en dacht dat hij een Chinees was. Daar zit je dan, vreemd land meer dan vijftig jaar bezet en een streven naar onafhankelijkheid en die lieve vrouw zag niet eens het verschil.

Zo zijn er veel verhalen te vertellen maar indien iemand graag een onderwerp besproken wil zien laat het me dan weten. Regelmatig werk ik al vragen en opmerkingen in de nieuwsbrieven.

Zo kom ik ook bij de vraag die me onlangs door een sponsor werd gesteld, "kunnen jullie een keer een gezamenlijke bijeenkomst organiseren". Werd toen leuk verrast door haar vraag. Nooit bij stil gestaan heb dus ook geen

---

Ghulledahalla -Paul Vleugels-

Om precies te zijn "Central School for Tibetans: Camp 5 & 6 Gulledahalla: Primary School". Het stukje dat ik in de vorige nieuwsbrief beloofde. Krijg nog kippenvel als ik denk aan de spanning die het veroorzaakte en de aandacht die aan ons werd gegeven. Stond ik daar op een maandagochtend op de veranda met prikkende ogen terwijl alle klassen aan het marcheren waren in de brandende zon. Maar laat ik beginnen bij ons idee; "leuk, proberen we ook zoiets als een school te ondersteunen". Had ergens aan Tenzin Rabten al gemerkt dat het iets meer was dan even proberen, maar dacht dat hij ook in zijn rol moest groeien. Dom gedacht natuurlijk; bureaucratie, India, maar ook de zeer precare situatie betreffende een beschermgod waren slechts enkele van de begrippen die in de loop van enkele dagen zeer veel betekenis kregen. Nadat Tenzin Rabten al meerdere malen een vooraankondiging had gedaan en tijdens mijn verblijf wat harder was gaan trekken bleef het toch erg stil. Begreep er niks van maar het bleek dat niemand eigenlijk wist hoe te reageren op 'iets wat zomaar uit de lucht kwam vallen'. Mocht me komen voorstellen bij die tanige hoofdjuffrouw en enkele met veel res-

idee of deze behoefte bij meerdere mensen bestaat. Er werd gedacht aan de mogelijkheid om Tibetaans eten te koken (momo's!?) en/of dia's bekijken maar vooral ook onderlinge ervaringen uitwisselen: er zijn enkele mensen die corresponderen met de ouders van kinderen die een sponsor hebben. Indien er meer mensen zijn met interesses om een dergelijke dag te organiseren willen zij mij een mail of briefje sturen (adres zie boven). Dan komen we in een volgende nieuwsbrief hierop terug.

---

pect bejegende oude Tibetaanse mannen. Haar bril was stuk en zat met touwtjes scheef vastgebonden aan de jasmijnbloemen in het haar van de hoofdjuffrouw zodat ze onder de sterren in de glazen naar buiten kon kijken. Tijdens het kopje thee in haar kantoortje (2 bij 3 meter) kwam ik al snel tot de conclusie dat alle Tibetaanse belhamels toch wel op deze school moesten zitten want er werd wat toegesproken en bestraft. Als de belhamels vervolgens het kantoortje weer verlieten en zowat over Tenzin Rabten en mij moesten klimmen, werd er gebogen voor de oude mannen. Dit bleken de hoofden van de schoolraden van beide vluchtelingenkampen. Die vervolgens de meest sympathiekste draai om de oren variant uitdeelden.

Maar tijdens die thee kwam in verholde termen ook het probleem naar voren. Men mocht geen schenkingen aannemen. Als ik nu terugdenk weet ik niet meer wanneer ik tijdens alle interviews die volgden, en dat waren er nogal wat, begon te begrijpen wat NIET werd gezegd maar wel werd bedoeld. Vaak worden donaties gebruikt om politiek te manipuleren in de kampen en tussen de bewoners. Wat niet werd gezegd was door wie en waarom. Duidelijk was dat hier dat conflict betreffende die bescherm-

---

god meespeelde. Voornamelijk buitenlanders blijken vaak door hun fenomenale bedragen enorme invloed te hebben in deze dorpen. Soms hebben deze buitenlanders een idee of zelfs een mening over dit conflict en mengen zich met in mijn ogen vaak westerse interpretaties in deze discussie. Soms worden ze mee gesleept in visie van vaak vooraanstaande Tibetaanse monniken zonder inzicht te hebben in de motieven. Toen het conflict enkele jaren geleden zeer actueel was en uiterst explosief, in deze tijd werden meerdere Tibetanen, leken en monniken, vermoord, blijkt een groep buitenlanders met een schenking gekomen te zijn waar een gehele school van gebouwd kon worden. Over wat er precies speelde heb ik maar zeer gekleurde informatie en beperkt zicht, 't is ook niet echt relevant. Het geld werd geweigerd door het hoofd, een Tibetaanse vrouw van de Central School for Tibetans van alle branches in Bylakuppe: volgens mij drie Primary Schools (waaronder Ghulledahalla) en een Secondary School in 1 Camp. Met bij elkaar een kleine duizend leerlingen. Vervolgens kwam er een decreet van de Indische overheid eerst van de deelstaat Karnataka State nadien werd die bekrachtigd door de centrale overheid in New Delhi. Er mochten in heel India geen schenkingen van buitenlanders meer worden aangenomen voor 'Central Schools for Tibetans'.

Wij, de Stichting Chenrezig Nederland, mengen ons echter niet in dit conflict en ik heb hier door de jaren een logisch en filosofisch gewogen visie over ingenomen dat wij hier inhoudelijk geen oordeel over kunnen geven. Deze

werd achter gesloten deuren besproken. Daarnaast is er een veel belangrijker en heel praktisch principe en dat is dat een school met 150 kinderen minder dan 200 roepie overheidssubsidie (3,80 euro per maand) krijgt voor schrijfgerei en studieboeken en ik 30.000 roepie in onze beurs had. Punt. Ik weet niet wat hier dus nog te bediscussiëren valt.

Foutje, er was toch wel wat te discussiëren. Terwijl de Indische hoofdijuffrouw begon met de Britse geschiedenis, de onderwijswetgeving vanaf volgens mij wel de 18 eeuw zag ik bij de docenten, allemaal Tibetaans, die ook steeds kwamen binnenlopen om zich voor te stellen een opgewekt spannende discussie ontstaan met de oudsten van de schoolraden. Maar de hoofdijuffrouw sloot mijn interview af. Men zou de onderwijsinspectie van het district Coorg inlichten die vervolgens de onderminister van onderwijs van Karnataka zou informeren. Waarover was me na de thee niet duidelijk. Ergens was er ook nog een superintendant maar waar die erbij kwam is me ontschoten. Tevens zouden de dorpsraden ook bij elkaar komen om het ook onderling te bespreken. Ik zou geïnformeerd worden. Eenmaal op de motor vond Tenzin dat het een heel goed gesprek was geweest maar wat was die opgelucht. Ik heb dat verder maar even laten rusten. We zijn een glaasje Fanta gaan drinken. Was een beetje de kluts kwijt, we wilden toch gewoon wat geven?

Een paar dagen later volgde een gesprek met de onderwijsinspecteur van Coorg en de oudsten van de schoolraden. Van Tenzin wist ik dat er stevig onderzoek was gedaan naar onze achtergrond, 'visie' of laten we zeggen 'kredietwaardigheid'. Zowel de Namgyal Clinic: waar we al 5 jaar doneren, de ouders van kinderen in de Bylakuppe dorpen, in het klooster Sera en de Khenpo (abt) van Sera Me. Ik sta inge-

schreven als wonend in het klooster (was noodzakelijk om een bankrekening te opening) en het huishouden (Gosok Ladang), The State Bank of India en The State Bank of Mysore (financiële transacties: er staat 350 roepies op de bankrekening), onze web site werd geraadpleegd (Nederlandstalig) en in Taiwan bij Zijne Eminentie Gosok Rinpoche, werd geïnformeerd. Met excuses voor diegene die ik eventueel ben vergeten en mogelijk zijn er ook nog waar ik geen weet van heb.

Maar ..... Wij mochten doneren.

Het was nu meteen ook voor iedereen duidelijk dat wij als Stichting Chenrezig Nederland, nu ook doneren aan de Central School for Tibetans in Ghulledahalla. Het leek me in die context van sociale controle en roddel ook erg onwaarschijnlijk op dat moment dat iemand het niet wist. Voor diegene in Nederland die nu denkt wat is dat nu, och ja volgens mij gaat dit overal ongeveer op dezelfde wijze. Het lijkt allemaal erg vreemd voor ons maar wij zijn in het westen

'natuurlijk' weinig ideologisch gedreven, misschien wel een 'beetje saai' voor de meeste niet westerlingen. Maar wij hebben ook zelden iemand op de stoep staan met 30.000 roepies (redelijk wat euro maar meer indrukwekkend; enkele Indische jaarsalarissen). Zouden wij dan ook niet iets onzeker en mogelijk achterdochtig worden, als er iemand aan je deur klopt met een paar ton.

Mooi dat is dat, klaar dacht ik..... niet dus.

Er moest nog vergaderd worden over wat men met het geld zou gaan doen en hoe men dat moest verantwoorden naar ons. Heb die discussie voor lief genomen. Moest wel maandagochtend voor een (groot volgens Tenzin) officieel ceremonieel 'dank je wel' komen. Hoorde maandagochtend op de motor van Tenzin Rabten dat op zondag de volledige schoolstaf had gewerkt en alle kinderen een extra schooldag hadden om alles goed voor te bereiden. Wekte enige mate van ongerustheid bij mij. Met knikkende knieën 2 minuten te laat (Tenzin kwam 'natuurlijk' te laat opdagen) en we kregen ze ook meteen op onze kop van die hoofdijufvrouw die haar reservebril had opgezet. Ze kon er echter niet meer mee lezen, want een handtekening schreef ze op de presentielijst in plaats van de kwitantie. Tenzin Rabten had toen even veel aandacht voor een colonne mieren op de muur achter ons. Daarna kwam die superintendant en met zijn allen naar buiten. Ik vond dat Tenzin Rabten ECHT naast me moest gaan staan op de versierde veranda terwijl de rest lekker in de zon stond te zweten. Alles liep door elkaar en stelde zich op in rijen: de kleinsten vooraan de grootsten achteraan. Het blijkt dat men 'huizen' heeft zodat ik elk huis van elke klas leerlingen zitten en elkaar dus kunnen helpen. Er was een jongetje dat alles liep te coördineren en die kon commanderen met een volume zodat volgens mij zelfs Beijing er stil van

zou worden. Hij keek telkens na zijn opkomst over zijn schouder of ik het wel nog wat vond. Vervolgens werd er gedanst, gezongen, versjes voorgelezen en toneelstukjes opgevoerd in het Engels, Hindi en Tibetaans. Er werden speeches gehouden per klas, huis en gezamenlijk terwijl de hoofd-juffrouw tussen de rijen doorliep. Daarna volgde het officiële gedeelte; de hoofd-juffrouw (met instructies, kaart stok en de locatie waar Nederland ligt), de superintendant en vervolgens dwong ik Tenzin Rabten tot een toespraak. Waarna ik natuurlijk samenvattend kon vertellen wat voor belhamel hij was geweest (dan zie je dat iedereen wil lachen maar dat is eigenlijk ook weer niet echt correct dus je zag iedereen naar iedereen gluren met pretogen en rode konen met uitzondering van de conciërge die had er geen moeite mee en liet duidelijk zijn mening over de daken schateren). Het jochie, de commandeur, als opvolger van de hoofd-juffrouw aangewezen en toen snel op naar een Fanta met Tenzin Rabten. Toen we naar buiten liepen werd uit elke deur en raam door handen aan mijn hemd en broek getrokken. Ergens hield een van de jongetjes een bal (ZIJN BAL) omhoog, gekregen van enkele kinderen uit Nederland. Bij de voorlaatste klas kwam een meisje naar buiten gerend en zei heel zacht heel HEEL verlegen 'thank you'. Dat was wel heel erg 'thank you', zal dat gezichtje en die intenties niet snel vergeten.

Mooi we hebben er weer een project bij, we hebben het geprobeerd.

Graag wil ik mij langs deze weg kort voorstellen

**Kennismaking Peter Albers
'De nieuwe secretaris'
-Peter Albers-**

aan de lezers van de nieuwsbrief. Mijn naam is Peter Albers, sinds 1 april 2004 ben ik officieel secretaris van de Stichting Chenrezig Nederland. Ik ben getrouwd en vader van twee dochters. Ik ben verpleegkundige van origine en werkzaam in de gezondheidszorg vanaf 1977. Waar ken ik Paul van? Onze vriendschap begint in Heerlen

tijdens de opleiding tot verpleegkundige. Samen hebben we in de jaren 80 India bereisd. Toen Paul zijn ideeën ontvouwde met betrekking tot de sponsoring raakte ik enthousiast en betrokken bij de Stichting.

Op 25 april jl. was er een algemene vergadering.

**Kort verslag van de algemene
vergadering van de
Stichting Chenrezig Nederland
-Peter Albers-**

De sfeer kende een open, kritisch en actie gericht karakter. De vergadering wordt eenmaal per jaar gehouden en is voor iedereen toegankelijk die verbonden is met de stichting.

Het bestuur werd tot 3 leden terug gebracht, te weten Paul Vleugels voorzitter, Monique Severens penningmeester en Peter Albers secretaris. De vergaderfrequentie van het bestuur is een keer in de twee maanden. Veel werk is er dit jaar te doen en een concrete actielijst met te behalen doelen is samengesteld.

O.a. wordt de website vertaald in het engels, functie omschrijving van de bestuursleden is nodig, een jaarplanning is in ontwikkeling en vanaf 2005 moeten wij een jaarverslag presenteren sinds we een artikel 24 beschikking hebben van de belastingdienst.

Tijdens de volgende algemene vergadering op: 10 april 2005, locatie: Gijsbrecht van Aemstelstraat 8 in Amsterdam zal dit allemaal gepresenteerd worden. Iedereen is van harte welkom op deze algemene vergadering.

De Stichting Chenrezig Nederland groeit rustig,

**Fonds
-Paul Vleugels-**

per jaar verschuift het accent van groei wel enigszins. Lag het vorige jaar de nadruk op de groei bij de eenmalige donaties (de projecten), dit jaar lijkt de groei bij een forse toename van sponsors van kinderen te liggen. De interesse om een monnik structureel te sponsoren blijkt

wat achter te blijven. In het bijzonder het structureel ondersteunen van een monnik spreekt sommige mensen minder aan terwijl het ondersteunen van de studie van de Dharma, het Tibetaans Boeddhisme of Boeddhistische Filosofie wel meerdere mensen aanspreekt. Het zit dus meer in de vorm dan de inhoud. Daarnaast is de Stichting Chenrezig Nederland een bredere organisatie die voornamelijk gericht is op financiële ondersteuning weliswaar van Tibetanen maar die zich niet beperkt tot de studie van het Boeddhisme en kloosters. Dit is een ander accent dan sommige organisaties welke zich meer richten op de studie van de Dharma of zijn ontstaan uit een boeddhistische organisatie in Nederland. Wij hebben gewoon een andere ontwikkeling doorgemaakt en ontwikkelden naast het klooster en haar studie andere accenten. Zo word er op dit moment bijvoorbeeld gekeken of er niet ook nog een project met, door en voor vrouwen gestart kan worden. Mogelijk krijgt dit een vervolg tijdens mijn bezoek volgend jaar aan India. Gezien de wat kleinere interesse om een monnik te sponsoren werd tijdens de bestuursvergadering gekeken naar alternatieven. We willen daarom een fonds starten waar men geld aan kan doneren. Dit geld zal dan gebruikt worden

om monniken in het huishouden Gosok Ladang financieel te ondersteunen. Men moet hierbij denken aan jaarlijkse donatie die door dit fonds worden verstrekt aan individuele monniken. Hierdoor kan men dus eenmalig of jaarlijks zonder structurele sponsorverplichtingen geld doneren voor de studie aan het klooster. Op deze wijze ondersteunt men wel deze kennis en, wat bij mij ooit de drijfveer was om iets te starten wat nu deze stichting werd, helpt men deze vorm van kennisoverdracht in stand te houden. Door de politieke situatie in Tibet is veel van deze unieke vorm van kennisoverdracht verloren gegaan maar de essentie, de basis kan met onze steun voortbestaan. Door de jaren heb ik met meerdere monniken en bestuurders in het klooster gesproken en allen geven aan dat vanuit deze basis door de tijd dan weer dat wat werd verloren zich weer kan ontwikkelen. Zorg voor het behouden van deze kennis is mede door haar inzicht in wat menselijk is waardevol. Hoe het allemaal verder vorm zal krijgen zal in de komende nieuwsbrieven regelmatig besproken worden. Indien men al interesse heeft om hieraan te doneren dan kan dit gewoon door geld over te maken aan de Stichting o.v.v. studiefonds.

KortKortKortKortKortKortKortKortKortKortKortKortKortKortKortKortKortKortKortKortKort

* Film.

Waar komt het kwaad in de wereld vandaan? Een boeddhistische monnik in 'Spring, summer, fall, winter... and spring' weet het: "Lust wakkert het verlangen tot bezit aan. En bezit wakkert het verlangen tot moord aan." De film van de Zuid-Koreaanse filmmaker Kim Ki-Duk is een illustratie van zijn gelijk. Prachtige film over boeddhisme en mens-zijn. Zie www.parool.nl/artikelen/FIL/1079503098492.html

* Himalaya Filmfestival 2004.

Zoals beloofd dit jaar op tijd de tip voor het

Himalaya Filmfestival; 6 en 7 november a.s. in het Cultureel Centrum van de VU in Amsterdam. Het programma is nog niet bekend maar is t.z.t. te vinden op www.himalayafilmfestival.nl/

* Postbank

Tijdens de afgelopen maanden heeft de Postbank bij enkele maandelijkse automatische overschrijvingen een maand gewoon overgeslagen. Deze mensen zijn allemaal benaderd en hebben dit zelf allemaal bijgestort. De reden waarom dit niet werd gedaan bleef onduidelijk maar dank voor de snelle actie van iedereen.